

ské konsistoře bylo příslušné k dalšímu projednávání věci. (Min. nař. ze dne 20. června 1860, čís. 162 ř. zák., v platnosti zachované zákonem ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., pokud se týče zákonem ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n.). To se dosud nestalo, a proto ministerstvo nemohlo ještě prohlásiti, zda dražbu schvaluje, čili nic, proto také není vyloučeno, že dražba bude ještě schválena, když žalobkyně napraví své opomenutí. Z toho plyne, že žaloba, pokud se opírá o neplatnost dražby, jest předčasná. Odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně, uznáv za tohoto stavu věci na neplatnost dražby pro nedostatek potřebného schválení a žalobě vyhověv. Bylo proto důvodnému dovolání žalovaného vyhověti a změnou odvolacího rozsudku obnoviti, byť i z jiných důvodů, rozsudek prvního soudu s tím, že se žaloba zamítá jen pro tentokrát.

Čís. 7096.

Ustanovení čl. 322 obch. zák. platí i pro obor občanského práva.

Jest otázkou případu, zda dodatek podmínky v nabídce neobsažený znamená podstatnou úchylku od nabídky. Dodatek kupitelův, týkající se způsobu a času zaplacení kupní ceny, kterou přijal podle nabídky, nelze pokládati za úchylku od nabídky pouze tehdy, nezměnilo-li se dodatkem tím postavení prodatelovo.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, Rv I 2009/26.)

Žalobě o splnění kupní smlouvy o domu procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Spolužalující Karel P. vypověděl jako strana, že se dostavil dne 28. září 1925 večer k žalovaným a že je také zastihl. Jeho dotaz, zda oni chtějí nemovitost opět prodati, že zodpověděl na prvním místě žalovaný tak, že není proti tomu, by se nemovitost prodala, ale že musí na tom něco vydělati. Na otázku jmenoval na prvním místě žalovaný jako kupní cenu 165.000 Kč a dodal, že věc musí býti ohledně koupě — tak zařizena jako u H-a, podle čehož neměli by žalobci na převodních poplatcích z koupě zaplatiti více než asi 7.500 Kč. Potom, co na prvním místě žalovaný jmenoval kupní cenu 165.000 Kč, dodal také, by Karel P. šel domů a o věci si promluvil se svými sourozenci. Karel P. nechal znáti, že ohledně výšky kupní ceny nebude překážek, a požadoval slib, že druhá strana bude mu po tři neděle státi se svou nabídkou ve slově, a že Karel P. během těchto tří neděl dá mu odpověď, zda žalobci dům koupí. Na prvním místě žalovaný výslovně slíbil, že bude tři neděle státi ve slově, že je přece obchodníkem a že proto to platí. Rozmluva děla se v kuchyni, v bytě Sch-ových (žalovaných) v přítomnosti na druhém místě žalované. Myslí, že byla přítomna po celou tu dobu. Je vyloučeno, že by na druhém místě žalovaná nevěděla, o co se jedná. Ona také na počátku rozhovoru pravila ke svému manželovi, že nyní prodává opět nemovitost a že napřed ji chtěl mermomocí míti. K vyjednávání se žalovanou stranou a k eventuálnímu uzavření kupu že byl (Karel P.) oprávněn.

O době zaplacení při tom že se nemluvilo, ale že na prvním místě žalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že by chtěl mít peníze, že nemají být na domě zaknihovány. Soud odvolací proto nemá pochybností o těchto zjištěních soudu prvního stolice. Dopisem ze dne 5. října 1925 sdělili žalobci Josefu Sch-ovi, že nabídku v umluvené výši přijímají, že koupí, jak byla umluvena, uzavrou a že známý peníz v den uzavření koupě ihned hotově zaplatí, první polovici kupní ceny do 14 dnů po uzavření smlouvy (t. j. po vyhotovení písemné smlouvy u notáře) a zbytek nejdéle do tří neděl potom. Že tento způsob placení bude dodržen, za to že ručí rovněž spolupodepsaná matka žalobců Žofie P-ová. Poněvadž podle výpovědi Karla P-a ze dne 28. srpna 1925 nebylo mluveno o době zaplacení kupní ceny, mělo se podle § 904 obč. zák. zaplacení státi ihned, to jest při uzavření kupní smlouvy. Tento návrh však žalobci ve svém dopise nepřijali tak, jak byl učiněn, nýbrž s omezením, a proto považuje se podle čl. 322 obch. zák. platného rovněž podle § 7 a § 862 obč. zák. pro občanský zákon (Ehrenzweig str. 123, Mayr str. 43) jejich přijetí nabídky za odmítnutí spojené s novým návrhem. Tento nový návrh však žalovaní nepřijali ve lhůtě § 862 obč. zák. a proto je jako by nebyl. Na prvním místě žalovaný prohlásil mimo to Emilu P-ovi na jeho otázku výslovně, že již neprodá. Ochota vyjádřena teprve v dopise zástupce žalobců ze dne 10. října 1925 požadovaných 165.000 Kč zaplatiti, nemohla na tomto stavu věci nic více již změnit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce v podstatě správně, a proto stačí, připojiti k jeho důvodům vzhledem na vývody dovolacího spisu jen ještě toto: Nelze přisvědčiti názoru dovolatelů, že ustanovení čl. 322 obch. zák. nemá platnosti pro obor práva občanského a že tedy podle občanského práva nevedí hotovosti smlouvy přijetí nabídky s podmínkami neb výhradami. Nestanovíť čl. 322 obch. zák. v podstatě nic jiného, než § 869 obč. zák.; vždyť přijetí s podmínkou nebo výhradou podle čl. 322 obch. zák. znamená totéž jako přijetí za jiných podmínek podle § 869 obč. zák. Jde tedy jen o to, co dlužno rozuměti podmínkou nebo výhradou po rozumu těchto zákonných ustanovení. Je otázkou případu, zda dodatek podmínky v nabídce neobsažený znamená podstatnou úchytku od nabídky, tedy novou podmínku nebo výhradu. Při tom dlužno vycházeti ze zásady, že příjemce nabídky nemůže svými dodatky zhoršiti nebo změnití právní postavení nabízečovo, a to je právě důvodem, proč zákon nenechává vzniknouti smlouvu, když příjemce nabídky připojil dodatky, jež nejsou v souhlase s nabídkou a s úmyslem nabízečovým. Dodatek kupitelův, týkající se způsobu a času zaplacení kupní ceny, kterou přijal podle nabídky, nebylo by lze tudíž pokládati za úchytku od nabídky jen tehdy, kdyby se jím nezměnilo postavení prodávatelovo, kdyby se totiž onen dodatek pohyboval v mezích, v nichž by se dělo placení bez takového dodatku. V souzeném případě nebylo po-

dle zjištění odvolacího soudu mezi stranami při vyjednávání dne 28. září 1925 mluveno o době zaplacení kupní ceny za dům; mělo se tedy podle § 904 obč. zák. plniti ihned, totiž bez zbytečného odkladu. V této příčině však nepřijali žalobci v dopise ze dne 5. října 1925 návrh žalovaných tak, jak byl učiněn, nýbrž přijali jej s výhradou, prohlásivše, že nabídku v umluvené výši přijímají, že koupí, jak byla umluvena, uskutečňují a sice že »známý obnos« zaplatí ihned hotově v den uzavření koupě, první polovici kupní ceny pak do 14 dnů po uzavření koupě, t. j. podle výpovědi spolužalobce Karla P-a po vyhotovení písemné smlouvy u notáře a zbytek nejdéle do tří neděl poté, při čemž jako záruku za dodržení tohoto způsobu placení nabídli rukojemství své spolupodepsané matky Žofie P-ové. Tato výhrada žalobců ohledně doby zaplacení kupní ceny jest však, jak odvolací soud správně uznal, závažnou úchytkou od nabídky žalovaných co do podstatné její části, takže sluší přijetí nabídky s takovouto výhradou podle zmíněných již zákonných ustanovení pokládati za odmítnutí nabídky spojené s novým návrhem. Ježto pak žalovaní tento nový návrh nepřijali, ba prvžalovaný výslovně prohlásil spolužalobci Emilu P-ovi, že dům již neprodá, nemají pozdější dopisy zastupce žalobců ze dne 10. a 19. října 1925, v nichž žalobci projevují ochotu, že zaplatí za dům požadovanou cenu 165.000 Kč, pro tento spor již významu.

Čís. 7097.

K platnému postupu pohledávky není třeba, by postupník měl za postupitelem pohledávku ve stejné výši jako jest postoupená pohledávka.

Postup pohledávky k pouhému zajištění postupníkovra nároku jest v exekuci proti postupiteli na pohledávku tu ochrániť žalobou podle § 258 ex. ř., nikoliv podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, Rv I 647/27.)

Žalovaný čsl. erár vedl exekuci zabavením dlužníkovy pohledávky proti okresní správní komisi. Žalobce, tvrdě, že nabyt zabavené pohledávky postupem od dlužníka, domáhal se na žalovaném eráru zrušení exekuce. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Postup pohledávky za úplatu (a o takový šlo by podle právního stanoviska žalující strany), předpokládá, by postupník dal postupiteli úplatu nebo se zavázal dáti ji způsobem takovým, že by převedl ze svého jmění nějakou hodnotu na postupitele. Nic takového však se nestalo zde mezi žalobcem a dlužníkem ani podle důkazních výtěžků ani podle skutkového zjištění prvního soudu. I když tudíž tyto dva jednali spolu o postup pohledávky a použili tohoto výrazu v předložených listinách, nemohli tím přivoditi platný postup této pohledávky a tudíž její přechod do majetku žalobcova, nýbrž podle zjištěného stavu věci šlo jim podle pravé vůle očividně jen o to, by se pohledávka dlužníka za stavbu silnice stala žalobci zárukou za